TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2007. gada 24. maijā *

Lieta C-45/05

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam,

ko *College van Beroep voor het bedrijfsleven* (Nīderlande) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2005. gada 2. februārī un kas Tiesā reģistrēts 2005. gada 4. februārī, tiesvedībā

Maatschap Schonewille-Prins

pret

Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], tiesneši R. Šintgens [*R. Schintgen*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], Dž. Arestis [*G. Arestis*] (referents) un L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*],

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

ģenerāladvokāts F. Ležē [*P. Léger*],
sekretāre M. Fereira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2006. gada 27. aprīlī,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Maatschap Schonewille-Prins* vārdā — E. Beiss [*E. Buys*], *Denkavit Nederland BV* direktors,

— Nīderlandes valdības vārdā — H. H. Sevenstere [*H. G. Sevenster*] un M. de Hrāfe [*M. de Grave*], pārstāvji,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — T. van Reins [*T. van Rijn*] un F. Erlbahers [*F. Erlbacher*], kā arī M. van Hēzika [*M. van Heezik*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2006. gada 13. jūlijā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 1999. gada 17. maija Regulu (EK) Nr. 1254/1999 par liellopu un teļa gaļas tirgus kopīgo

organizāciju (OV L 160, 21. lpp.), Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 17. jūlija Regulu (EK) Nr. 1760/2000, ar ko izveido liellopu identifikācijas un reģistrācijas sistēmu un paredz liellopu gaļas un liellopu gaļas produktu marķēšanu, kā arī atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 820/97 (OV L 204, 1. lpp.), kā arī Komisijas 1992. gada 23. decembra Regulu (EEK) Nr. 3887/92, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus integrētās administrācijas un kontroles sistēmas piemērošanai konkrētām Kopienas atbalsta sistēmām (OV L 391, 36. lpp.), un Komisijas 2001. gada 11. decembra Regulu (EK) Nr. 2419/2001, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus integrētās administrācijas un kontroles sistēmas piemērošanai konkrētām Kopienas atbalsta shēmām, kas izveidotas ar Padomes Regulu (EEK) Nr. 3508/92 (OV L 327, 11. lpp.). Attiecībā uz Regulu Nr. 1254/1999 šis lūgums ir saistīts arī ar tās 21. panta spēkā esamību.

2 Šis lūgums tika iesniegts saistībā ar tiesvedību starp lauksaimnieku sabiedrību, kas specializējusies liellopu audzēšanā, *Maatschap Schonewille-Prins* (turpmāk tekstā — "*Schonewille*") un *Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit* (lauksaimniecības, vides un pārtikas kvalitātes ministrs, turpmāk tekstā — "ministrs") par šī ministra atteikumu šai sabiedrībai piešķirt tās iepriekš lūgto piemaksu par liellopu nokaušanu.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Atbilstoši Regulas Nr. 1254/1999 11. pantam ražotājs, kurš tur liellopus, var pretendēt uz piemaksu par nokaušanu, ko piešķir par piemērotu dzīvnieku nokaušanu vai par to eksportu uz trešām valstīm.

4 Šajā sakarā šīs regulas 21. pantā ir precizēts:

"Lai varētu pretendēt uz tiešajiem maksājumiem saskaņā ar šo nodaļu, dzīvniekam ir jābūt identificētam un reģistrētam saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 820/97."

5 Regulas Nr. 1254/1999 astoņpadsmitajā apsvērumā ir paredzēts:

"tiešie maksājumi būtu jāpiešķir tikai ar tādu nosacījumu, ka attiecīgie dzīvnieku turētāji rīkojas atbilstoši attiecīgajiem Kopienas noteikumiem par liellopu identifikāciju un reģistrāciju; [..]."

6 Padomes 1997. gada 21. aprīļa Regula (EK) Nr. 820/97, ar ko izveido liellopu un teļu identifikācijas un reģistrācijas sistēmu un kas attiecas uz liellopu un teļa gaļas un to produkcijas marķējumu (OV L 117, 1. lpp.), tika atcelta ar Regulu Nr. 1760/2000 no 2000. gada 1. septembra.

7 Regulas Nr. 1760/2000 no ceturtā līdz septītajam apsvērumam ir norādīts:

"Pēc nestabilitātes liellopu gaļas un liellopu gaļas produktu tirgū, ko izraisīja govju sūkļveida encefalopātijas krīze, attiecīgo produktu ražošanas un tirdzniecības caurskatāmības uzlabošanās, jo īpaši izsekojamības aspektā, ir pozitīvi ietekmējusi liellopu gaļas patēriņu. Lai saglabātu un stiprinātu patērētāju uzticību liellopu gaļai

un novērstu viņu maldināšanu, ir jāizstrādā sistēma patērētāju informēšanai ar produkta pietiekamas un skaidras marķēšanas palīdzību.

Šajā nolūkā ir būtiski, no vienas puses, izveidot efektīvu sistēmu liellopu identifikācijai un reģistrācijai ražošanas posmā [..]

Pamatojoties uz garantijām, ko nodrošina šāds uzlabojums, tiks izpildītas arī noteiktas prasības sabiedrības interesēs, jo īpaši attiecībā uz cilvēku un dzīvnieku veselības aizsardzību.

Tādējādi tiks uzlabota patērētāju uzticība liellopu gaļas un liellopu gaļas produktu kvalitātei, nodrošināts augstāks sabiedrības veselības aizsardzības līmenis, un nostiprināta pastāvīga stabilitāte liellopu gaļas tirgū."

8 Šīs regulas 7. panta 1. punktā ir noteikts:

"Izņemot pārvadātājus, katrs dzīvnieku turētājs:

— kārto aktualizētu reģistru,

— kad elektroniskā datu bāze ir sākusi darboties, ziņo kompetentajai iestādei par jebkuru dzīvnieku pārvietošanu uz lauku saimniecību un no tās, kā arī par visiem dzīvnieku piedzimšanas un nāves gadījumiem lauku saimniecībā, paziņojot šo notikumu datumus dalībvalsts noteiktajā triju līdz septiņu dienu termiņā no attiecīgā notikuma. Pēc dalībvalsts lūguma saskaņā ar 23. panta 2. punktā minēto procedūru Komisija tomēr var noteikt apstākļus, kādos dalībvalstis var pagarināt maksimālo termiņu un noteikt īpašus noteikumus, ko piemēro attiecībā uz liellopu kustību, kad tos izved vasaras ganībās dažādos kalnu apgabalos."

9 Šīs regulas 22. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Dalībvalstis veic visus nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu šīs regulas noteikumu ievērošanu. [..]

Jebkurām sankcijām, ko dalībvalsts nosaka dzīvnieku turētājam, jābūt proporcionālām pārkāpuma smagumam. [..]"

10 Regulas Nr. 3887/92 11. panta 1. punktā ir noteikts:

"Šajā regulā paredzētās sankcijas piemēro neskatoties uz valstī paredzētajām papildu sankcijām." [Neoficiāls tulkojums]

11 Regula Nr. 3887/92 tika atcelta ar Regulu Nr. 2419/2001 no 2002. gada 1. janvāra.

12 Regulas Nr. 2419/2001 44. pantā ir noteikts:

"1. Šajā sadaļā paredzēto samazināšanu un izslēgšanu nepiemēro, ja lauksaimnieks ir iesniedzis pareizu faktisko informāciju vai ja viņš var citādi pierādīt, ka nav vainojams.

2. Šajā sadaļā paredzēto samazināšanu un izslēgšanu nepiemēro attiecībā uz tām atbalsta pieteikuma daļām, par kurām lauksaimnieks rakstiski informē kompetento iestādi, ka atbalsta pieteikums ir nepareizs vai ka tas ir kļuvis nepareizs pēc iesniegšanas, ar noteikumu, ka lauksaimnieks nebija informēts par kompetentās iestādes nodomu veikt pārbaudi uz vietas un ka minētā iestāde jau nav informējusi lauksaimnieku par jebkuriem pārkāpumiem tā pieteikumā.

Pēc lauksaimnieka sniegtās informācijas, kas minēta pirmajā daļā, atbalsta pieteikumu pielāgo faktiskajai situācijai."

13 Šīs regulas 45. pantā ir noteikts:

"1. Attiecībā uz pieteikumā minētiem liellopiem 44. pantu no atbalsta pieteikuma iesniegšanas brīža piemēro, ja pieļautas kļūdas un izlaidumi ierakstos elektroniskajā datu bāzē.

2. Attiecībā uz pieteikumā neminētajiem liellopiem 39. pantā paredzēto samazināšanu un izslēgšanu nepiemēro, ja lauksaimnieks kompetentajai iestādei ir paziņojis

elektroniskās datu bāzes ierakstu labojumus un papildinājumus un ja lauksaimnieks nav informēts par kompetentās iestādes nodomu veikt pārbaudi uz vietas."

14 Regulas Nr. 2419/2001 47. panta 2. punktā ir noteikts:

"Ievērojot Padomes Regulas (EK) Nr. 2988/95 6. pantu, samazināšana un izslēgšana saskaņā ar šo regulu neierobežo papildu sankcijas atbilstīgi jebkuriem citiem Kopienas vai valstu tiesību aktu noteikumiem."

Valsts tiesiskais regulējums

15 Liellopu un gaļas tirdzniecības biroja 1998. gada Noteikumos par liellopu identifikāciju un reģistrāciju (*Verordening identificatie en registratie runderen 1998 van het Productschap Vee en Vlees*, turpmāk tekstā — "*PVV* noteikumi") ir paredzēts:

"*12. pants*

1. Dzīvnieku turētājam, izņemot pārvadātāju, reģistrā ir jānorāda precīza un pilnīga Regulas Nr. 820/97 4. panta 3. punktā un 7. panta 1. punkta otrajā ievilkumā minētā informācija.

[..]

13. pants

1. Dzīvnieku turētājam, izņemot pārvadātāju, šīs regulas 12. panta 1. punktā minētā informācija ir jāpaziņo dienestam trīs darba dienu laikā [..]."

16 Tiesības uz piemaksu par nokaušanu ir noteiktas noteikumos par Kopienas piemaksām par dzīvniekiem (*Regeling dierlijke EG-premies*, *Stcrt.* 1996, Nr. 80, turpmāk tekstā — "*Regeling*").

17 *Regeling* 2.3. panta 2. punktā ir paredzēts:

"Piemaksu par liellopa, kurš saskaņā ar identifikācijas un reģistrācijas reģistrā esošo informāciju nokaušanas vai eksporta laikā ir vismaz astoņus mēnešus vecs, nokaušanu vai eksportu uz trešām valstīm samaksā ražotājiem pēc viņu pieteikuma saskaņā ar *Regeling*, Regulas Nr. 1254/1999 un Regulas Nr. 2342/1999 noteikumiem."

18 *Regeling* 2.4.b panta 2. punktā ir precizēts:

"Pieteikumus piemaksai par liellopu nokaušanu kautuvē, kas atrodas Nīderlandē, iesniedz attiecīgā kautuve, identifikācijas un reģistrācijas reģistrā paziņojot par nokaušanu saskaņā ar *PVV* noteikumiem."

19 *Regeling* 4.9. pantā ir noteikts:

"1. Piemaksa netiek maksāta par liellopiem, attiecībā uz kuriem ražotājs 25 dienu laikā nav izpildījis prasības, kas viņam ir saistošas saskaņā ar *PVV* noteikumiem, kas liek paziņot identifikācijas un reģistrācijas reģistram dzimšanas datumu, atvešanas un aizvešanas datumu no viņa lauku saimniecības, nokaušanas vai eksporta uz trešām valstīm datumu, ja pienākums sniegt attiecīgo informāciju ir radies 2000. gada 1. janvārī vai vēlāk.

2. Piemaksa tiek samazināta par 25 % par tiem liellopiem, attiecībā uz kuriem ražotājs nav izpildījis samērīgā laikā, bet ne vēlāk kā 25 dienu laikā no attiecīgā notikuma viņam saistošo pienākumu saskaņā ar *PVV* noteikumiem paziņot identifikācijas un reģistrācijas reģistram dzimšanas datumu, atvešanas un aizvešanas datumu no viņa lauku saimniecības, nokaušanas vai eksporta uz trešām valstīm datumu, ja pienākums sniegt attiecīgo paziņojumu ir radies 2000. gada 1. janvārī vai vēlāk."

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

20 2001. gada 1. februārī *Schonewille* lūdza ministram atbilstoši *Regeling* izmaksāt piemaksas par 365 liellopu nokaušanu.

21 Ar 2002. gada 24. jūnija lēmumu ministrs paziņoja, ka no pieteikumā par piemaksām attiecībā uz 2001. gadu ietvertajiem tikai 260 liellopi pilnībā vai daļēji atbilda šādas piemaksas piešķiršanas nosacījumiem.

22 Ar 2002. gada 23. jūlija vēstuli *Schonewille* iesniedza sūdzību par šo lēmumu. 2002. gada 19. augustā ministrs laboja iepriekš pieņemto lēmumu, pieņemot jaunu, ar ko atzina vēl 15 liellopus par derīgiem, lai izmaksātu minēto piemaksu pilnā apmērā, un atzina, ka pārējie lopi pilnībā neatbilst piemaksas saņemšanas nosacījumiem.

23 Pēc lietas dalībnieku pamata lietā atkārtotas savstarpējās sarakstes, *Schonewille* joprojām uzturot savu sūdzību, ministrs 2003. gada 19. jūnijā pieņēma jaunu lēmumu. Tas uzskatīja sūdzību par daļēji nepieņemamu, jo tā attiecās uz piemaksu par 15 liellopu nokaušanu, kas vēlāk papildus atzīti par derīgiem, un pārējā daļā par nepamatotu.

24 Šajā lēmumā turklāt ministrs, pirmkārt, noraidīja pilnībā pieteikumu par piemaksu attiecībā uz kādu liellopu, jo par to identifikācijas un reģistrācijas reģistram netika paziņots 4.9. panta 1. punktā noteiktajā termiņā. Otrkārt, tas par 25 % samazināja pieprasīto piemaksu par atsevišķiem liellopiem, pamatojoties uz *Regeling* 4.9. panta 2. punkta noteikumiem.

25 2003. gada 30. jūlijā *Schonewille* iesniedzējtiesā pārsūdzēja šo 2003. gada 19. jūnija lēmumu.

26 Pamata lietā *Schonewille* apgalvo, ka ministrs ir kļūdaini uzskatījis, ka novēlota informācijas sniegšana identifikācijas un reģistrācijas reģistram par liellopa ierašanos saimniecībā varētu pamatot piemaksas par nokaušanu atteikumu vai samazināšanu. Tā skatījumā liellopu atbilstība piemaksas saņemšanai ir jāvērtē tikai pamatojoties uz Regulas Nr. 1254/1999 21. pantu. Tā kā šajā pantā ir izvirzīta tikai prasība, lai liellops būtu identificējams un reģistrēts atbilstoši Regulai Nr. 1760/2000, *Schonewille* uzskata, ka ministrs nedrīkst attiecībā uz liellopu identifikāciju un reģistrāciju šādai

atbilstībai izvirzīt tādus papildu nosacījumus, kas ir saistīti ar *Regeling* 4.9. pantā paredzētajām prasībām par informācijas sniegšanas minētajam reģistram termiņu.

27 Iesniedzējtiesa uzskata, ka šajā lietā izvirzītais jautājums būtībā ir par to, vai, ņemot vērā konstatētos pārkāpumus *Schonewille* paziņojumos identifikācijas un reģistrācijas reģistra turētājam par liellopu ierašanās laiku saimniecībā, ministrs var pilnībā vai daļēji liegt Regulā Nr. 1254/1999 paredzētās tiesības uz piemaksu par nokaušanu.

28 Šādos apstākļos *College van Beroep voor het bedrijfsleven* [Pēdējās instances administratīvā tiesa tirdzniecības un rūpniecības jautājumos] nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Regulas (EK) Nr. 1254/1999 21. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka ikvienas pieļautās neatbilstības, piemērojot Regulu (EK) Nr. 1760/2000 attiecībā uz dzīvnieku, rezultātā tiek liegta piemaksa par šī dzīvnieka nokaušanu?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai Regulas (EK) Nr. 1254/1999 21. pants ir spēkā, ņemot vērā no tā izrietošās sekas?

3) Vai Regulas (EK) Nr. 2419/2001 44. un 45. pants ir piemērojami Regulas (EK) Nr. 1760/2000 piemērošanas pārkāpumiem?

4) Ja atbilde uz trešo jautājumu ir apstiprinoša, vai pareiza Regulas (EK) Nr. 2419/2001 45. panta piemērošana 44. panta kontekstā nozīmē, ka piemaksa par nokaušanu netiek liegta gadījumā, ja paziņojot informāciju elektroniskās datu bāzes turētājam ir pieļauta nolaidība, bet sniegtā informācija, kā tas ir šajā datu iesniegšanas gadījumā, faktiski ir pilnīgi pareiza (tāda bija jau no paša sākuma, un nebija vajadzības to grozīt)? Ja tas neattiecas uz katru nolaidības gadījumu, vai tas attiecas uz šajā lietā aplūkoto situāciju, kur nolaidību veido novēlota (par dažām dienām vai dažām nedēļām) informācijas sniegšana, ja nokaušanu veic daudz vēlāk?

5) Vai Regulas (EEK) Nr. 3887/92 11. pants un/vai Regulas (EK) Nr. 1760/2000 22. pants, un/vai Regulas (EK) Nr. 2419/2001 47. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts drīkst liegt Kopienu tiesiskajā regulējumā noteikto piemaksu par nokaušanu vai samazināt šo piemaksu, piemērojot valsts noteiktās sankcijas, lai nodrošinātu Regulas noteikumu ievērošanu?

6) Ja atbilde uz piekto jautājumu pilnībā vai daļēji ir apstiprinoša, vai Kopienas līmenī, it sevišķi Regulas (EK) Nr. 2419/2001 44. un 45. pantā noteiktie, izņēmumi Kopienas noteiktas samazināšanas vai izslēgšanas noteikumu piemērošanai pēc analoģijas attiecas arī uz valsts noteiktu samazināšanu un izslēgšanu?

7) Ja atbilde uz sesto jautājumu ir apstiprinoša, vai pareiza Regulas (EK) Nr. 2419/2001 45. panta piemērošana pēc analoģijas 44. panta kontekstā nozīmē, ka nepilnību saistībā ar informācijas sniegšanu elektroniskai datu bāzei, tostarp saistībā ar novēlotu šādas informācijas sniegšanu, rezultātā nevar liegt piemaksas par nokaušanu, ja datu bāzē reģistrētā informācija, kas šajā gadījumā ir saistīta ar piedzimšanas laiku, ir pilnīgi pareiza?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

29 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regulas Nr. 1254/1999 21. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, neievērojot Regulas Nr. 1760/2000 7. panta 1. punkta otrajā ievilkumā paredzēto termiņu informācijas sniegšanai elektroniskajai datu bāzei par liellopu pārvietošanu no lauku saimniecības vai uz to, tiek zaudētas tiesības uz piemaksu par šī dzīvnieka nokaušanu.

30 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, interpretējot Kopienu tiesību normas, ir jāņem vērā ne tikai to formulējums, bet arī konteksts un tiesiskā regulējuma, kurā tās ir ietvertas, mērķi (skat. it īpaši 2003. gada 13. novembra spriedumu lietā C-294/01 *Granarolo*, *Recueil*, I-13429. lpp., 34. punkts, un 2006. gada 7. decembra spriedumu lietā C-306/05 *SGAE*, Krājums, I-11519. lpp., 34. punkts).

31 Atbilstoši Regulas Nr. 1254/1999 21. pantam, lai saņemtu piemaksu par nokaušanu, liellopam "ir jābūt identificētam un reģistrētam saskaņā ar Regulu [Nr. 1760/2000]".

32 No šī panta teksta skaidri izriet, kā tas ir norādīts Regulas Nr. 1254/1999 astoņpadsmitajā apsvērumā, ka piemaksu par nokaušanu piešķir, ja attiecīgie liellopu audzētāji ir ievērojuši Kopienu tiesību normas, ko piemēro liellopu identifikācijai un reģistrācijai.

33 Turklāt ir jānorāda, ka Regulas Nr. 2419/2001 astoņpadsmitajā apsvērumā ir skaidri norādīts, ka "liellopu pareiza identifikācija un reģistrācija ir viens no nosacījumiem, lai varētu pretendēt uz tiesību [saņemt piemaksu par nokaušanu] iegūšanu, ievērojot Regulas [..] Nr. 1254/1999 21. pantu".

34 Turklāt, kā tas atgādināts Regulas Nr. 1760/2000 astotajā apsvērumā, "dzīvnieki Kopienas iekšējai tirdzniecībai jāidentificē saskaņā ar Kopienas noteikumu prasībām un jāreģistrē tā, lai varētu fiksēt sākotnējo vai tranzīta lauksaimniecības uzņēmumu, centru vai organizāciju, un [..] līdz 1993. gada 1. janvārim šīs identifikācijas un reģistrācijas sistēmas ir jāpaplašina, aptverot dzīvnieku apriti katras dalībvalsts teritorijā".

35 Šajā sakarā it īpaši attiecībā uz liellopu reģistrāciju Regulas Nr. 1760/2000 7. panta 1. punkta otrajā ievilkumā ir noteikts, ka ikviens liellopu turētājs "ziņo kompetentajai iestādei par jebkuru dzīvnieku pārvietošanu uz lauku saimniecību un no tās, kā arī par visiem dzīvnieku piedzimšanas un nāves gadījumiem lauku saimniecībā, paziņojot šo notikumu datumus dalībvalsts noteiktajā triju līdz septiņu dienu laikposmā no attiecīgā notikuma. Pēc dalībvalsts lūguma saskaņā ar 23. panta 2. punktā minēto procedūru Komisija tomēr var noteikt apstākļus, kādos dalībvalstis var pagarināt maksimālo laikposmu un noteikt īpašus noteikumus, ko piemēro attiecībā uz liellopu kustību, kad tos izved vasaras ganībās dažādos kalnu apgabalos".

36 Jākonstatē, ka šis noteikums ir formulēts rīkojuma veidā, kurā ir sīki norādīts liellopu turētājiem uzliktā pienākuma apjoms sniegt ziņas un definēts konkrēts termiņš, kas šiem turētājiem ir noteikts minētā pienākuma izpildei.

37 Tāpat ir jānorāda, ka šis noteikums nobeigumā precīzi nosaka minētā termiņa pagarināšanas veidus. Tomēr šo veidu precīzai noteikšanai nebūtu lietderīgas nozīmes, ja liellopu turētāji varētu šo termiņu pēc izvēles neievērot.

38 No minētā izriet, ka šis noteikums ir interpretējams tādējādi, ka, paziņojot elektroniskai datu bāzei par liellopu pārvietošanu no savas lauku saimniecības vai uz to, katram liellopu turētājam ir jāievēro noteiktais termiņš.

39 Šāda interpretācija turklāt atbilst skaidrajam 9. panta formulējumam Komisijas 2004. gada 29. aprīļa Regulā (EK) Nr. 911/2004, ar ko īsteno Regulu Nr. 1760/2000 attiecībā uz krotālijām, pasēm un saimniecības reģistriem (OV L 163, 65. lpp.), atbilstoši kuram liellopu turētājam ir jāsniedz šīs ziņas trīs līdz septiņu dienu termiņā.

40 Šādu interpretāciju turklāt apstiprina Regulā Nr. 1760/2000 izvirzītie mērķi, kā tas izriet no šīs regulas ceturtā līdz septītā apsvēruma, uzlabot patērētāju uzticību liellopu gaļas un liellopu gaļas produktu kvalitātei, nodrošināt sabiedrības veselības aizsardzību un nostiprināt pastāvīgu stabilitāti liellopu gaļas tirgū.

41 Šo mērķu sasniegšanas nolūkā liellopu identifikācijas un reģistrācijas sistēmai būtu jābūt efektīvai un pilnībā uzticamai, lai kompetentās iestādes varētu ātri atklāt dzīvnieka izcelsmi epizootijas gadījumā un nekavējoties pieņemt vajadzīgos noteikumus ar mērķi novērst iespējamo risku sabiedrības veselībai. Tomēr tas tā nav gadījumos, kad liellopu turētājs nepaziņo elektroniskai datu bāzei par savu liellopu pārvietošanu Regulas Nr. 1760/2000 7. panta 1. punkta otrajā ievilkumā paredzētajā termiņā.

42 Turklāt ir jākonstatē, ka no pienākuma sniegt informāciju šajā pantā noteiktajā termiņā, izņemot šajā pantā minēto atbrīvojumu, neatbrīvo neviens cits Kopienu tiesību normās skaidri noteikts atbrīvojums, ne arī Regulas Nr. 1254/1999 noteikumi, atbilstoši kuriem piemaksu par nokaušanu piešķir, ja ir ievērotas Kopienu tiesību normas, ko piemēro liellopu identifikācijai un reģistrācijai, proti, normas, kurās ir ietverts Regulas Nr. 1760/2000 7. panta 1. punkta otrā ievilkuma noteikums.

43 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir jāatbild — Regulas Nr. 1254/1999 21. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, neievērojot Regulas Nr. 1760/2000 7. panta 1. punkta otrajā ievilkumā paredzēto termiņu informācijas sniegšanai elektroniskajai datu bāzei par liellopu pārvietošanu no lauku saimniecības vai uz to, šis liellops kļūst par nederīgu piemaksas par nokaušanu saņemšanai un tādējādi tiek zaudētas tiesības saņemt šādu piemaksu par šo liellopu.

Par otro jautājumu

44 Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Regulas Nr. 1254/1999 21. panta iedarbība, atbilstoši atbildē uz pirmo jautājumu izklāstītajai, nav nesamērīga, kas padarītu šo noteikumu par spēkā neesošu.

45 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka samērīguma principa, kas ir viens no Kopienu tiesību vispārīgajiem principiem, ievērošanai ir vajadzīgs, lai Kopienu iestāžu pieņemtie tiesību akti nepārsniegtu attiecīgo tiesību aktu leģitīmo mērķu sasniegšanai piemērotā un nepieciešamā robežas tāpēc, ka, ja pastāv izvēle starp vairākiem piemērotiem pasākumiem, ir jāizmanto tas, kurš ir mazāk apgrūtinošs, un radītās neērtības nedrīkst būt pārmērīgas salīdzinājumā ar noteiktajiem mērķiem (skat. it īpaši 1994. gada 5. oktobra spriedumu apvienotajās lietās C-133/93, C-300/93 un C-362/93 *Crispoltoni* u.c., *Recueil*, I-4863. lpp., 41. punkts, kā arī 1998. gada 5. maija spriedumu lietā C-157/96 *National Farmers' Union* u.c., *Recueil*, I-2211. lpp., 60. punkts).

46 Attiecībā uz iepriekš minēto nosacījumu izpildes kontroli tiesā Kopienu likumdevējam kopējās lauksaimniecības politikas jomā ir diskrecionāra vara, kas atbilst tam EKL 34.–37. pantā uzliktajiem politiskajiem pienākumiem. Līdz ar to šajā jomā veikta pasākuma likumīgumu var ietekmēt tikai šī pasākuma acīmredzama neatbilstība kompetentās iestādes izvirzītajam mērķim (skat. iepriekš minētos spriedumus apvienotajās lietās *Crispoltoni* u.c., 42. punkts, kā arī lietā *National Farmers' Union* u.c., 61. punkts).

47 Turklāt ir jāprecizē — ja Kopienu likumdevējs izvirza nosacījumus tiesībām saņemt atbalstu, tad šo tiesību zaudēšana kāda nosacījuma neievērošanas dēļ nav sods, bet gan tikai likumā paredzēto nosacījumu neievērošanas sekas (šajā sakarā skat.

2004. gada 11. novembra spriedumu lietā C-171/03 *Toeters* un *Verberk*, Krājums, I-10945. lpp., 47. punkts).

48 Regulas Nr. 1254/1999 21. pants ļauj piešķirt piemaksu par nokaušanu, ja ir ievēroti attiecīgie Regulā Nr. 1760/2000 paredzētie Kopienas noteikumi par liellopu identifikāciju un reģistrāciju. To vidū 7. panta 1. punkta otrajā ievilkumā ir izvirzīta prasība ievērot termiņu, kurā informācija ir jāsniedz elektroniskajai datu bāzei par liellopu pārvietošanu uz lauku saimniecību vai no tās. No minētā izriet, ka, neievērojot šo termiņu, tiek zaudētas tiesības saņemt piemaksu par attiecīgā liellopa nokaušanu un tās ir tikai šo tiesību iegūšanai kāda izvirzītā nosacījuma neievērošanas sekas.

49 Kā tas izriet no šī sprieduma 40. un 41. punkta, Regulas Nr. 1760/2000 7. panta 1. punkta otrajā ievilkumā paredzētajam pienākumam ievērot informācijas sniegšanai noteikto termiņu ir īpaša nozīme to Kopienu tiesību normu vidū, kuras piemēro liellopu identifikācijai un reģistrācijai.

50 Šis pienākums, kas kompetentajām iestādēm ļauj ātri atklāt dzīvnieka izcelsmi epizootijas gadījumā un nekavējoties pieņemt vajadzīgos noteikumus, lai novērstu iespējamo risku sabiedrības veselībai, ir viens no minētajos punktos norādītajiem liellopu identifikācijas un reģistrācijas sistēmas mērķiem, tostarp tajos, kuros garantēta šo liellopu efektīva izsekojamība faktiskajā laikā, kam ir būtiska nozīme sabiedrības veselības nodrošināšanai. No minētā izriet, ka šo pienākumu nevarētu uzskatīt par minētajiem mērķiem acīmredzami neatbilstošu pasākumu.

51 Turklāt ir jānorāda, ka piemaksu par nokaušanu, ja ir pārsniegts informācijas sniegšanai elektroniskajai datu bāzei paredzētais termiņš, neizmaksā tikai par liellopiem, kas nav reģistrēti atbilstoši Regulas Nr. 1760/2000 7. panta 1. punkta otrajā ievilkumā paredzētajam pienākumam.

52 Tādēļ uz otro jautājumu ir jāatbild, ka pārbaudes laikā nav atklāti apstākļi, kas, ievērojot samērīguma principu, ietekmētu Regulas Nr. 1254/1999 21. panta spēkā esamību, kas liedz tiesības uz piemaksu par tāda liellopa nokaušanu, par kuru nav sniegta informācija Regulas Nr. 1760/2000 7. panta 1. punkta otrajā ievilkumā paredzētajā termiņā un līdz ar ko tiek zaudētas tiesības saņemt šādu piemaksu par šo liellopu.

Par trešo un ceturto jautājumu

53 Ar trešo un ceturto jautājumu, kas ir jāpārbauda kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regulas Nr. 2419/2001 44. un 45. pantu piemēro gadījumiem, kad piemaksa par liellopa nokaušanu ir liegta tāpēc, ka ziņas elektroniskai datu bāzei par šī liellopa pārvietošanu uz lauku saimniecību vai no tās nav sniegtas Regulas Nr. 1760/2000 7. panta 1. punkta otrajā ievilkumā paredzētajā termiņā, bet šīs minētajai datu bāzei novēloti nosūtītās ziņas ir pareizas.

54 Vispirms ir jāprecizē, kā to ģeneraladvokāts norāda secinājumu 67. punktā, ka Regula Nr. 2419/2001 principā nav piemērojama faktiem pamata lietā, jo uz tiem *ratione temporis* attiecas Regula Nr. 3887/92.

55 Tomēr Tiesa 2004. gada 1. jūlija spriedumā lietā C-295/02 *Gerken* (Krājums, I-6369. lpp., 61. punkts) nosprieda, ka Padomes 1995. gada 18. decembra Regulas (EK, *Euratom*) Nr. 2988/95 par Eiropas Kopienu finanšu interešu aizsardzību (OV L 312, 1. lpp.) 2. panta 2. punkts ir jāinterpretē tā, ka pieteikumiem "liellopu" atbalstam, uz kuriem *ratione temporis* attiecas Regula Nr. 3887/92 un kuri ir saistīti ar pieļautu pārkāpumu, par ko ir piemērojama sankcija atbilstoši minētās regulas 10. panta 2. punkta a) apakšpunktam, jaunajā redakcijā pēc grozījumu ieviešanas ar Komisijas 1999. gada 21. decembra Regulu (EK) Nr. 2801/1999 (OV L 340, 29. lpp.) 10.b panta 2. punkta pirmajai un otrajai daļai, kompetentajām iestādēm ar atpakaļejošu spēku ir jāpiemēro Regulas Nr. 2419/2001 44. panta 1. punkta noteikumi, jo šie noteikumi ir saudzīgāki šādas rīcības gadījumā (skat. arī 2007. gada 8. marta spriedumu lietā C-45/06 *Campina*, Krājums, I-2089. lpp., 32. un 33. punkts).

56 No minētā izriet, ka Regulas Nr. 2419/2001 44. un 45. pantā paredzētie izņēmumi ar atpakaļejošu spēku attiecas uz sankcijām, kas piemērotas pieteikumiem atbalsta saņemšanai, kurus *ratione temporis* reglamentē Regula Nr. 3887/92, jo, piemērojot minētos pantus, sankcijas ir saudzīgākas par atbilstoši Regulā Nr. 3887/92 noteiktajām, kurā nav paredzēti šādi izņēmumi.

57 Attiecībā uz Regulas Nr. 2419/2001 44. un 45. panta materiālās piemērošanas jomu ir jānorāda, ka šīs 44. panta 1. punkts minētajos pantos paredzētos atbrīvojumus ļauj piemērot tikai šīs regulas IV sadaļas noteikumos paredzētajai samazināšanai un izslēgšanai. No minētā izriet, ka, ņemot vērā iepriekš minētajā spriedumā lietā *Gerken* sniegtās norādes, šie izņēmumi varētu attiekties tikai uz tām Regulas Nr. 3887/92 sankcijām, kas minētas šajā 10.b pantā. Šī panta, kurā ir noteiktas sankcijas samazinot vai liedzot pilnībā atbalstu, ko lauksaimnieks var pieprasīt, kā to ģenerāladvokāts ir precizējis savu secinājumu 70. punktā, mērķis ir finansiāli sodīt lauksaimnieku par konstatēto atšķirību starp atbalsta pieteikumā deklarēto dzīvnieku skaitu un to dzīvnieku skaitu, kuri tika atzīti par atbilstīgiem.

58 Kā tas izriet no šī sprieduma 48. punkta, neievērojot Regulas Nr. 1760/2000 7. panta 1. punkta otrajā ievilkumā paredzēto termiņu informācijas sniegšanai elektroniskajai datu bāzei par liellopa pārvietošanu no lauku saimniecības vai uz to, tiek zaudētas tiesības uz piemaksu par šī dzīvnieka nokaušanu, kas nav sankcija, bet gan šādas piemaksas iegūšanai izvirzīto nosacījumu neievērošanas sekas.

59 Līdz ar to Regulas Nr. 2419/2001 44. un 45. pantā paredzētos izņēmumus nedrīkst attiecināt uz šādu tiesību noraidīšanu, lai atjaunotu tiesības saņemt piemaksu par tāda liellopa nokaušanu, saistībā ar kuru šīs piemaksas saņemšanas nosacījumi nav izpildīti.

60 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz trešo un ceturto jautājumu ir jāatbild — Regulas Nr. 2419/2001 44. un 45. pantu nepiemēro gadījumiem, kad piemaksa par liellopa nokaušanu ir liegta tāpēc, ka ziņas elektroniskai datu bāzei par šī liellopa pārvietošanu uz lauku saimniecību vai no tās nav sniegtas Regulas Nr. 1760/2000 7. panta 1. punkta otrajā ievilkumā paredzētajā termiņā, lai atjaunotu tiesības saņemt piemaksu par attiecīgā liellopa nokaušanu, pat tad ja šīs minētajai datu bāzei novēloti nosūtītās ziņas ir pareizas.

Par piekto jautājumu

61 Ar piekto jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regulas Nr. 3887/92 11. pants un/vai Regulas Nr. 1760/2000 22. pants, un/vai Regulas Nr. 2419/2001 47. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts var samazināt vai pilnībā liegt tiesības

saņemt piemaksu par nokaušanu, piemērojot valsts sankciju, lai nodrošinātu Kopienu tiesiskā regulējuma ievērošanu.

62 Vispirms ir jāprecizē, kā tas izriet no šī sprieduma 54. un 55. punkta, ka, tā kā Regula Nr. 2419/2001 principā netiek piemērota faktiem pamata lietā un iepriekš minētajā spriedumā lietā *Gerken* sniegtās norādes ļauj ar atpakaļejošu spēku piemērot šajā regulā paredzētās sankcijas tikai tad, ja tās attiecīgās rīcības gadījumā ir saudzīgākas, šīs regulas 47. panta 2. punkts, kurā ir noteikta iespēja apvienot gan valsts, gan Kopienu sankcijas, nav piemērojams ar atpakaļejošu spēku un tādēļ to nepiemēro pamata lietā.

63 Turklāt ir jānorāda, ka saskaņā ar Regulas Nr. 3887/92 septīto un devīto apsvērumu tās mērķi ir efektīvi kontrolēt noteikumu ievērošanu Kopienas atbalsta jomā un ieviest noteikumus, lai efektīvi novērstu pārkāpumus un krāpšanu, kā arī sodīt par to (skat. 2002. gada 16. maija spriedumu lietā C-63/00 *Schilling* un *Nehring*, *Recueil*, I-4483. lpp., 25. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Gerken*, 41. punkts).

64 Šajā sakarā attiecībā uz pieteikumiem piešķirt piemaksu par liellopu nokaušanu šajā regulā ir precīzi paredzētas pārkāpumu gadījumā piemērojamās sankcijas, samazinot un pilnībā liedzot Kopienu atbalstu. Tādējādi tajā ir noteikta visiem saistošu noteikumu sistēma, lai aizsargātu Eiropas Kopienas finansiālās intereses.

65 No minētā izriet, ka dalībvalstis nedrīkst paredzēt valsts sankcijas, samazinot vai liedzot pilnībā Kopienu atbalstu, uz kuru var pretendēt lauksaimnieks, kas ir

iesniedzis pieteikumu piemaksas par nokaušanu saņemšanai, jo šāda veida sankcijas jau ir sīki uzskaitītas Regulā Nr. 3887/92.

66 Šāda interpretācija turklāt atbilst tieši formulētajam 51. pantam Regulā Nr. 2419/2001 un 75. pantam Komisijas 2004. gada 21. aprīļa Regulā (EK) Nr. 796/2004, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus, lai ieviestu savstarpēju atbilstību, modulāciju un integrēto administrēšanas un kontroles sistēmu, kura paredzēta Padomes Regulā (EK) Nr. 1782/2003, ar ko ievieš kopīgus tiešā atbalsta shēmu noteikumus saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un izveido dažas atbalsta shēmas lauksaimniekiem (OV L 141, 18. lpp.), kas sekoja Regulai Nr. 3887/92 un Regulai Nr. 2419/2001, atbilstoši kurām dalībvalstis var noteikt attiecīgas valsts noteiktas sankcijas pret ražotājiem vai citiem tirgus dalībniekiem, kas iesaistīti atbalsta piešķiršanas procedūrā, ja šīs regulas neparedz attiecīgus samazinājumus un nepiešķiršanu.

67 Visbeidzot ir jānorāda, ka šāda interpretācija nav pretrunā Regulas Nr. 3887/92 11. pantam un/vai Regulas Nr. 1760/2000 22. pantam, jo tā netraucē dalībvalstīm noteikt tāda veida valsts sankcijas, kas nav saistītas ar Regulā Nr. 3887/92 minēto atbalsta samazināšanu vai nepiešķiršanu.

68 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz piekto jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 3887/92 11. pants un/vai Regulas Nr. 1760/2000 22. pants ir interpretējami tādējādi, ka dalībvalsts nedrīkst paredzēt valsts sankcijas, samazinot vai pilnībā liedzot Kopienu atbalstu, uz kuru var pretendēt lauksaimnieks, kas ir iesniedzis pieteikumu piemaksas par nokaušanu saņemšanai, jo šāda veida sankcijas jau ir sīki uzskaitītas Regulā Nr. 3887/92.

Par sesto un septīto jautājumu

69 Ņemot vērā uz piekto jautājumu sniegto atbildi, uz sesto un septīto jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

70 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) Padomes 1999. gada 17. maija Regulas (EK) Nr. 1254/1999 par liellopu un teļa gaļas tirgus kopīgo organizāciju 21. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, neievērojot Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 17. jūlija Regulas (EK) Nr. 1760/2000, ar ko izveido liellopu identifikācijas un reģistrācijas sistēmu un paredz liellopu gaļas un liellopu gaļas produktu marķēšanu, kā arī atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 820/97, 7. panta 1. punkta otrajā ievilkumā paredzēto termiņu informācijas sniegšanai elektroniskajai datu bāzei par liellopu pārvietošanu no lauku saimniecības vai uz to, šis liellops kļūst par nederīgu piemaksas par nokaušanu saņemšanai un tādējādi tiek zaudētas tiesības saņemt šādu piemaksu par šo liellopu;

2) **otrā prejudiciālā jautājuma pārbaudes laikā nav atklāti apstākļi, kas, ievērojot samērīguma principu, ietekmētu Regulas Nr. 1254/1999 21. panta spēkā esamību, kas liedz tiesības uz piemaksu par tāda liellopa nokaušanu, par kuru nav sniegta informācija Regulas Nr. 1760/2000 7. panta 1. punkta otrajā ievilkumā paredzētajā termiņā un līdz ar ko tiek zaudētas tiesības saņemt šādu piemaksu par šo liellopu;**

3) **Komisijas 2001. gada 11. decembra Regulas (EK) Nr. 2419/2001, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus integrētās administrācijas un kontroles sistēmas piemērošanai konkrētām Kopienas atbalsta shēmām, kas izveidotas ar Padomes Regulu (EEK) Nr. 3508/92, 44. un 45. pantu nepiemēro gadījumiem, kad piemaksa par liellopa nokaušanu ir liegta tāpēc, ka ziņas elektroniskai datu bāzei par šī liellopa pārvietošanu uz lauku saimniecību vai no tās nav sniegtas Regulas Nr. 1760/2000 7. panta 1. punkta otrajā ievilkumā paredzētajā termiņā, lai atjaunotu tiesības saņemt piemaksu par attiecīgā liellopa nokaušanu, pat tad ja šīs minētajai datu bāzei novēloti nosūtītās ziņas ir pareizas;**

4) **Komisijas 1992. gada 23. decembra Regulas (EEK) Nr. 3887/92, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus integrētās administrācijas un kontroles sistēmas piemērošanai konkrētām Kopienas atbalsta sistēmām, 11. pants un/vai Regulas Nr. 1760/2000 22. pants ir interpretējami tādējādi, ka dalībvalsts nedrīkst paredzēt valsts sankcijas, samazinot vai pilnībā liedzot Kopienu atbalstu, uz kuru var pretendēt lauksaimnieks, kas ir iesniedzis pieteikumu piemaksas par nokaušanu saņemšanai, jo šāda veida sankcijas jau ir sīki uzskaitītas Regulā Nr. 3887/92.**

[Paraksti]